

Istentisztelet 2022. május 15-én

„Eljegyezlek magamnak örökre”

– Az igehirdetés összefoglalása –

Énekek: 168,1-3 168,4 274 463,2 467

Lekció: Hóseás 2,16-25

16 Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívhez szólóan beszélek vele. **17** Azután visszaadom szőlőjét, és az Ákór-völgyet a reménység kapujává teszem. Ott majd úgy válaszol nekem, mint ifjúsága idején, mint amikor kijött Egyiptomból. **18** Azon a napon férjednek fogsz hívni – így szól az Úr –, és nem hívsz többé a Baalodnak. **19** Kiveszem szájából a Baalok nevét, nem emlegetik többé nevüket. **20** Azon a napon szövetséget kötök javukra a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszó-mászó állatokkal. Kiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból, és biztonságban élhetnek. **21 Eljegyezlek magamnak örökre**, eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával. **22 Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat.** **23** Azon a napon meghallgatom – így szól az Úr –, meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet, **24** a föld is meghallgatja a gabonát, a mustot és az olajat, azok pedig meghallgatják Jezréelt. **25** Mert bevetem vele a földet, és akit „Nincs irgalom”-nak hívnak, ahhoz irgalmas leszek, a „Nem népem”-nek ezt mondom: Népem vagy, ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

„Eljegyezlek magamnak örökre” (Hós 2,21)

Kedves Testvéreim,

Ahhoz, hogy a mai ige üzenetét jól megértsük, szükséges egy kicsit visszautalni az előzményekre és Izráel, az északi országrész állapotára. Ugyanis itt állította szolgálatba Isten Hóseás prófétát, akinek saját személyes élete, családi helyzete is hirdette és szemléltette Isten üzenetét. Ez az üzenet számukra úgy hangzik, hogy Isten jót készített a népének, amit a megtérés által lehet felismerni. Azért hívja népét megtérésre, mert újat akar velük kezdeni. Ennek hiányában viszont ítélet vár rájuk.

Abban az időben, amikor Hóseás a prófétai szolgálatot végezte, ez az országrész teljesen átadta magát a Baál kultusznak. Az Úrhoz hűtlenek voltak, a Vele való szövetséget semmibe vették. Anyagilag aránylag jólétben éltek. Ezzel azonban együtt járt az is, hogy elszaporodott az országban az erőszak, vérontás, hatalmi törekvések. A trónra is mindig vérontás segítette az újabb uralkodókat. Isten pedig, mint szerető férj a hűtlen feleségét, hívta őket megtérésre. Utolsó követe, aki által szeretetét hirdette nekik és megtérésre hívta őket, Hóseás próféta volt.

Bár a prófétai könyv sok ítéletes üzenetet tartalmaz, mégis átragyog rajta ez a le nem mondó, el nem hagyó szeretet, amellyel Isten újra és újra próbálja jobb

belátásra bírni hűtlen népét, mert a végső célja nem az ítélet és pusztulás, hanem a megtérés és visszafogadás – még ha ítélet által is.

„Ezért most” – mintha egy fordulat állna be a nép helyzetében. Igen, ott, ahol Isten lép, ahol Ő cselekszik, ott fordulat következhet be. Népe hűtlenségével és engedetlenségével szemben megszólal az Ő hűsége. Mégpedig különös módon: Eddig mások csábították, szédítették, hitegették – és a nép ostobán, vakon ment utánuk. Ahogyan Hóseás felesége is – akit az Úr parancsára vett el, hogy ez által is kiábrázza a nép hűtlenségét – elfordult férjétől és idegen férfiak után futkosott. Most Isten jön szeretetével, mint egy szerelmes udvarló, hogy megnyerje, visszahódítsa népét: „Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívhez szólóan beszélek vele.” Sőt, nemcsak népként, személyesen is kínálja ezt a kapcsolatmegújítást.

Mert van **újrakezdés**, mert Ő kész újra szövetségre lépni, ill. szövetségét megújítani népével. Az Ő szeretete erre kitartóan nyitott. Lehet lezárni a múltat és kezdeni előlről. Erre utal a puszták is. „Elvezetem a pusztába...” Miért beszél Hóseás a pusztáról? Mert Izráel ott formálódott néppé. Az Egyiptomban sanyargatott rabszolgasereg számára ez volt „az első szeretet” ideje, a felkészítés helye. Nemcsak az önálló, tehát nem rabszolga életre, hanem az Úrral való személyes kapcsolatra is itt készült fel. Hiszen Rá voltak utalva, Ő hordozta, vezette, védelmezte, táplálta őket. Gyógyító orvosuk is Ő volt. A puszták tehát több mint a semmi, mert az Úrral való szoros közösség helye is. Így élte azt meg Illés, vagy Keresztelő János, de maga az Úr Jézus Krisztus is.

Kedves Testvéreim! Jó ezt így átgondolnunk. Hiszen általában mi úgy tartjuk, hogy a puszták nem jó hely, ott nincs semmi, oda nem kíváncsodik az ember. És amikor az életünk valami miatt megtorpan, elakad, amikor a dolgaink összezavarodnak, és mintha mindent elveszítenénk – szóval, amikor szinte a pusztában érezzük magunkat, akkor ez nagyon kilátástalan szokott lenni. A pusztai állapot elől legszívesebben elmenekülnénk, mert kiutat nem szoktunk belőle látni.

Igénk által azonban **új látásra** juthatunk a puszták tekintetében. Ugyanis arra a felismerésre, hogy **a pusztában** nem csak hiány van, de – és ez a fontos – **Isten is ott van és jön felénk a maga szeretetével**. Amely talán a jobb helyzetben annyira nem hiányzott, nem kellett, vagy egyszerűen természetes volt. Ott van a pusztában, hogy szólja szeretettel azt, amit talán azelőtt nem hallottunk meg, nem vettünk figyelembe, nem tartottunk fontosnak. Ő ott a pusztában formálni akar, az új kezdetet munkálja bennünk. Tehát ott, ahol nincs semmink, és Rá vagyunk utalva, ott kínálja nekünk önmagát, szeretetét és szövetségét. Mert a puszták mindig a **megtisztulás, a megújulás helye**.

Ezért inkább azt lenne jó átgondolni, hogy mi vezetett oda, hogy a pusztai létet kóstolgatjuk, mit kellene felismerni, megbánni, elhagyni, amitől szabaddá válhatna a szívünk az Ő számára. „Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívhez szólóan beszélek vele”. Kérdés, hogy elfogadjuk-e ezt? Tudjuk-e hisszük-e, hogy **a mi pusztánk** sem azt jelenti, hogy mindennek vége, mert számunkra is **új kezdetet**

hordozhat, áldások tárháza lehet. Olyan új kezdetet, amelyre igaz, hogy „*a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden*”. Ahol az Iránta való szeretetünkben akar megújítani minket, azáltal is, hogy **kiveszi életünk**ből mindazt, ami az Ő helyét elfoglalta. „*Kiveszem szájából a Baalok nevét, nem emlegetik többé nevüket*”.

Mi kell ahhoz, hogy így legyen? **Találkozás** Istennel, az Ő szeretetével, amikor engedjük, hogy a szívünkre beszéljen, vagy a szívünkkel beszél. „*Szívóhoz szólóan beszélek vele*” – ugyanis az Úr a **szívet érinti**, szólítja meg, nem az értelmet. Mert ott van **minden bajunknak a gyökere**. Isten mély és igaz kapcsolatot teremt az ember számára önmagával. Halljuk-e, felismerjük-e életünk pusztájában az Ő hangját, közeledését, azt, hogy **vágyik utánunk**? Vagy belesüppedünk a bánatba, szomorúságba, kilátástalanságba, netán önsajnálatba? Engedjük-e, hogy a szívünket felemelje, átmelengesse szeretetével? Áldjon meg erre nézve reménységgel, amikor pusztába kerül az életünk!

Kedves Testvéreim, az ígéret Isten irgalmáról úgy folytatódik, hogy az Ő szeretete **visszahelyez**, oda, abba a kapcsolatba, ahonnan az ember a hűtlensége miatt kiesett. „*Azután visszaadom szőlőjét*” – valamit, amit elvesztett, eltékozolt – pedig életet hordozó érték, Tőle való, csak nem becsülte, másoknak tulajdonította gyümölcsét. Szinte olyan, mint amikor a tékozló fiúnak az apa visszaadja elvesztett jogait és visszahelyezi korábbi méltóságába. És Isten bejelenti az újat, amit cselekszik: „... *az Ákór-völgyet a reménység kapujává teszem*”. Az Ákór völgyét baj völgyének ismerhetjük, mert valóban olyan hely volt. Ez az a hely, ahol Ákánt a családjával együtt megkövezték (Józs 7,26).

Ugyanis ő Jerikó ostroma után ellopta az Istennek szentelt dolgokat, és emiatt átkot volt az egész népre, ami abban is megnyilvánult, hogy az Aj elleni vesztés csatában sokan meghaltak. Bizony, nem reménység, hanem **ítélet helye** lett számukra az Ákór völgye és annak maradt meg a köztudatban. Isten pedig ezt a helyet reménység kapujává teszi. Ilyen szép képet használ a prófécia annak a szemléltetésére, hogy **a bajt is áldássá teheti** – ha Tőle fogadja el az ember a **bűnbánat lelkét** és hajol meg Istennek őt kereső szeretete előtt. Még a baj völgye is reménység kapujává lesz, amikor Isten elkezd cselekedni gyermekei javára, vagyis, ha a pusztában létrejön az új kapcsolat Vele.

„*Azon a napon szövetséget kötök...*” Ennek a kapcsolatteremtésnek a következménye az az **új szövetség**, amelyre úgy utal a próféta, hogy „*ama napon*”. Ebben benne van, hogy az Ő **elhívása megbánhatatlan**, örökre szól, és benne van az a távoli jövő, amit Isten a Messiásban, az Úr Jézus Krisztusban készített és adott nekünk. „*Eljegyezzek magamnak örökre...*”. Az eljegyzés az a jogi aktus, amelyre a házasságot alapozták. Isten kinyilvánítja, hogy „*számomra értékes vagy*.” A jegyajándék – *igazság, törvény, szeretet, irgalom, hit* elhárítja az utolsó akadályt is. Az eljegyzés kifejezi a teljes előlről kezdést, vagyis utal a teljesen új kapcsolatra, ahol a régít nem emlegetik. Isten népe szabad erre az új szövetségre, közösségre. Az Úr Jézus Krisztusban mindezt lehet személyesen megélni, elfogadni.

„Azon a napon meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet, a föld is meghallgatja a gabonát, a mustot és az olajat, azok pedig meghallgatják Jezréelt. Mert bevetem vele a földet, és akit „Nincs irgalom”-nak hívnak, ahhoz irgalmas leszek, a „Nem népem”-nek ezt mondom: Népem vagy, ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” Az újszövetségben ennek a hóseási ígéretnek a beteljesedéséről már így olvashatunk: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik **egykor nem** az ő népe voltatok, **most pedig Isten népe vagytok**, akik számára nem volt irgalom, most pedig **irgalomra találtatok.**” (1Pt 2,9-10) Egykor és most – micsoda különbség! Mégpedig ez a felismerés pogányokból lett keresztyéneknek szól, hozzánk hasonlóan.

Kedves Testvéreim, ez az ígéret az Úr Jézus Krisztus által magába foglalja a mi életünket is. Minket is hív arra, hogy önmagáért szeressük Istent, nem az ajándékaiért, ahogyan tették azt Izráel fiai a termékenység istenével, hogy mindent neki tulajdonítottak. Az tehát a kérdés, **készek vagyunk-e** arra, hogy Isten kivigyen a pusztába. Ha ott vagyunk, **engedjük-e**, hogy szívünkre beszéljen és elénk tárja a Vele való kapcsolat útjában álló akadályokat, amelyektől meg akar tisztítani? **Készek vagyunk-e** az eljegyzésre, az új szövetségre, amire hív minket? Mert az Úr Jézus Krisztusban ezzel a gazdagsággal akar megajándékozni – **örökre**. Hozzá tartozni, Vele szövetségben lenni – örökre. Mert lehet Vele így élni és csak így érdemes, és ez a szövetség az üdvösségben teljesedik majd ki. *Ámen*